

Лоис Макмастър Бюджолд

Дилемата на
съноплетачката

Аная Рюи, съчинителка на фили¹-сънища, бе изтръгната от блаженото забвение като риба с харпун. Тя успя да отбележи с края на съзнанието си, че ако такова нещо се беше прокраднало в собствените ѝ творения, то незабавно би го отредактирала. Повече или по-малко разбудена, тя се досети, че ролята на харпуна е изиграл мелодичния звън на видеофона. Измъквайки се изпод обърканите чаршафи, жената се обърна на другата страна и злобно впи очи в мигащата червена светлинка. Безмозъчния апарат продължи да досажда и Аная, уверена до дъното на душата си, че любопитството ѝ най-вероятно ще бъде наказано, а не възнаградено, обърна екрана към себе си и изхриптя:

– Отговаряй.

Дяволското нещо отказа да се подчини. Наложил се да се прокашля и да повтори командата с нормален тон.

На екрана се появи лицето на Хелмут Гонзалес, най-успешния дистрибутор на фили-сънища в Рио де Женеиро – масивен и напорист мъж.

Общуването с него преди първата сутрешна чаша кафе беше истинско изпитание за Аная.

– Какво има? – поинтересува се тя, влагайки в интонацията си цялата възможна нелюбезност, на която беше способна.

– Днес е първи, Аная. – отговори Гонзалес, мръщейки се в отговор. – Къде е?

– Днес пак ли си във фазата на импресарио? – попита тя, започвайки атака по фланга.

– Значи още не си го завършила... – риторически произнесе Гонзалес, разшифровайки отговора ѝ с подтискаща точност. – А подписването на договор означава ли нещо за теб, или това е просто развлечение, като секса например?

– У-у, гад! – въздъхна Аная. – Как тъгувам по златните дни, когато можеше да ти отговоря: „Вече го изпратих! Загубило се е в пощата!“ . Живеем в нецивилизован век, Хелмут.

Събеседника ѝ едва не се усмихна, но си спомни целта на разговора и се взе в ръце.

– Поне започна ли го?

– Да, започнах го. – Тя сви рамене. – Но после го изтрих. Получи се някаква глупост.

Лицето на събеседника ѝ представляваше зрителния еквивалент на изтискване на вода от камък.

1. Най-вероятно от англ. feel – чувствам, усещам.

– Ако го бях получил тази седмица, „Триадата“ би ни донесла добри пари. Ако го бях получил миналия месец, както планирах, тогава бихме били направо богати. Знаеш ли, тези задръжки излизат твърде скъпо не само на мен, а и на теб.

– Ненавиждам сериалите. Темата ми омръзва. – отклони темата Аная.

– Глупости. Как може да ти омръзне романтична история? – упорито възрази той. – Освен това ти си професионалист – сама казваше така. Така че сядай и работи като професионалист. По дяволите емоциите!

– Но ти получи „Триадата“. – напомни тя.

– А ти получи аванс за продължението ѝ. – парира той, без да ѝ дава възможност да се измъкне. – Два месеца закъснение – ти наруши договора. От днешния ден започвам да ти удържам от всички хонорари за „Триадата“ за погасяване на аванса и ще продължавам, докато не изпълниш условията по договора.

– Капиталистическа свиня!

– По-късно ще ми благодариш. Като забогатееш. На някои хора – изсумтя той, – им трябва повече дисциплина, отколкото на другите. – И решил, че поне този път е успял да остави последната дума за себе си, Хелмут прекъсна връзката.

Аная придърпа завивката до брадичката и мрачно се намръщи. Дълбоко в душата си тя разбираше, че Гонзалес има право да разговаря с нея по този начин. Благодарение на неговата педантичност финансовите дела на Аная се придвижваха доста сносно.

Много е полезно да имаш под ръка бездушен и земен филистимлянин. Освен това фирмата на Хелмут пускаше на пазара „усещачки“ с много високо качество. Въпреки това тя няколко минути отпускате душата си, продължавайки мислено спора с Гонзалес.

Разделяйки се окончателно с надеждата да заспи отново, тя се измъкна от леглото и отиде да се измие. Огледалото в банята, което тя по навик игнорираше, отрази крехка млада жена със скулесто и леко грубоватото лице от типа, който възпитаните хора наричат „необичайно“. Кожата на лицето ѝ беше мека, бледа и знаеше за слънчевите лъчи не повече от току-що поникнала печурка. Правите черни коси ограждаха лицето ѝ в безжалостна рамка, но ясните и блестящи тъмни очи компенсираха с лихвите този неприятен ефект.

Тя се облече небрежно, поръча по пулта голяма чаша кафе и седна на бюрото си. Погледът ѝ се плъзна през прозореца, успокоявайки се върху геометричните форми на лабиринта от сгради, прекъсващ в

далечината от блестящия на слънцето морски простор. Това зрелище ѝ напомни, че за изгледа от прозореца ѝ взимат допълнителна такса, затова тя се разсея за момент, извиквайки на екрана справка за финансовото си положение. Както се изясни, някои цифри можеха да се коригират, но това нямаше да промени подтискащия краен резултат.

Парите вече свършваха.

– М-да-а-а... – проточи тя като заклинание и прогони призрака на безпаричието с махване на ръка. – Време е да се захващаме за работа.

Тя се разположи удобно в креслото и издърпа чифт проводници, свързани с много скъпия синтезатор на сънища – елегантна черна кутия, приличаща на антикварна книга с меки корици. Пет години тя се трепеше над създаването на фили-сънища, за да изплати това скъпо и сложно устройство – изключително с парите, заработени с негова помощ. Този факт беше в основата на нейната гордост, още повече че си начисли още една точка в задочното състезание с бившия годеник, лелята-хранителка и други подобни скептици от нейното минало. Аная пхна в синтезатора чиста мастер-касета и включи проводниците в имплантираните на слепоочията ѝ метални кръгчета. После затвори очи и се съсредоточи.

Дишането ѝ постепенно се забави и стана много равномерно. Отсрани тя можеше да изглежда като че спи в креслото, ако не беше напрегнатостта на позата ѝ, навяваща мисли за транс или екстатични видения.

Захванала се за работа, тя започна да създава сцена, видяна през очите на героинята. Аная щателно подбра емоциите ѝ при вида на любимия: преданост, възхищение и страх. В стаята влезе героя – в костюм за езда, висок, бронзов мускулист красавец с равни бели зъби. От него се носеше неотразимия мъжки аромат на хубав одеколон, свеж вятър, кожа и коне. Обкръжаваше го зашеметяваща сексуална аура, подобна на електрически заряд, допълнително усилена от яростта му.

– Значи така, – произнесе той със звучен бас, – ето как оправда доверието ми!

– Аз... не разбирам. – промърмори героинята, чието сърце трептеше от вина и смущение. Слепоочията ѝ туптяха, а някъде от средата на тялото ѝ на вълни се разпростираше жар. Пластините на тесния корсет затрудняваха дишането ѝ.

– Ти си магарица, а той е магаре! – Гласът на Аная разби сцената на парчета, като присъдата, произнесена над човечеството в деня на страшния съд. – Предай се! Вие явно сте създадени един за друг.

Изумения герой беше отмит от воняща торова течност. Аная

въздъхна, изправи се и потърка очи.

– Мръсен досадник! – промърмори тя. – Направо не знам защо въобще те измислих. – Тя изтри записа и върна касетата отначало. Дубъл втори. Ще се опитаме да променим диалозите.

Преизпълнена с решителност, тя отново се хвана на работа. Видеофона извъня.

Аная раздразнено отговори. На екрана се появи непознат с масленочерна коса и издадена напред челюст.

– Мис Рюи? – любезно започна той. – Казвам се Рудолф Кинси. Ще имате ли възможност да се срещнем? Имам важно делово предложение за вас.

– Важно? – повтори Аная и подозрително добави: – Вие, между другото, да не сте от застрахователна фирма?

– О, не, не! – Той отхвърли предположението й, усмихвайки се някак акулски. Може би този ефект възникваше от това, че се усмихваха само устните му, а очите оставаха хладни. А може би причината беше в брадичката му. – Имах предвид лична среща. Хм... това е деликатен въпрос.

Аная обмисли предложението му. Не приличаше на поклонник или журналист. В неговите маниери се усещаше нещо хлъзгаво, като при професионален шантажист или сутеньор. Бързата ревизия на съвестта й не показва скандални грехове; най-сензационното в живота на Аная беше собственото й въображение, което тя не само не криеше, но и изнасяше за продажба в разредената и обуздана форма на „усещачките“.

Аная с известно съжаление се раздели с това доста романтично предположение (тя не би се отказала да пообщува с професионален шантажист, за да почувства психологията на подобни типове) и направи извода, че Кинси най-вероятно иска да й поръча частна „усещачка“, при това в някой от пакостливите жанрове.

– Добре. – съгласи се тя. – Знаете ли къде живея?

Той кимна.

– Тогава елате... – съвестта й, след кратка съпротива, се предаде, – днес в четири.

– Много добре. – Кинси се разтвори досущ като призрак в магическо огледало.

* * *

През този ден работата вървеше изключително зле. Персонажите, всеки от които трябваше да има собствено „аз“ и неординарни чувства,

упорито се отклоняваха към шамповани монолози. Раздразнението и скуката на Аная, принудена да работи в рамките на изчерпана тема, се изливаха в приливи на емоции, което на няколко пъти я принуди да изтрие направеното и да започне отначало. Но тъкмо когато започваше да се получава нещо, със съдбовна неизбежност се обаждаше видеофона.

За това към четири часа тя успя да забрави за определената среща и бръмченето на входния звънец беше прието като поредната пречка. Тя рязко изкочи от света на създавания сън, безвъзвратно погубвайки хитроумно замислената сюжетна верига, която заплиташе през последните няколко минути. Като подтисна ръмженето си, Аная изключи синтезатора.

Спомняйки си, че гостенинът може да ѝ предложи доходна работа, при това коренно различна от сегашната досада, тя откачи проводниците от слепоочията и укроти емоциите си.

– Влезте!

На живо Рудолф Кинси се оказа още по-малко привлекателен, отколкото на екрана.

Неговото ръкостискане напомняше докосване до охлюв. Но в сегашното си състояние Аная го възприе като по-предпочитана алтернатива за създаване на герой.

След като седна, той веднага заговори за работата, и тя мислено му благодари за това. Срамежливите клиенти с екстравагантни молби можеха до безкрайност да заобикалят темата или, което беше по-лошо, да не знаеха какво точно искат.

– Както ми казаха, вие понякога правите сънища по частни поръчки в допълнение към работата, която вършите по договор с фирмата „Сладки сънища“. – започна той. Аная кимна. – Също така ми дадох да разбера, че спазвате известно ниво на... как да се изразя?... професионално благоразумие по отношение на частните поръчки. Така ли е?

Аная се прокашля.

– Ами да, разбира се. Когато ме молят да въплътя нечии най-съкровени мисли и желания, да ги оживя, то всеки публичен показ на лични чувства, заключени в готовата работа, би било огромна нетактичност. – бодро отговори тя, имитирайки стила му. Вече ѝ беше интересно: дали молбата на Кинси ще се окаже твърде непристойна, за да я изкаже на глас, или твърде глупава, за да си признае. Над втория вариант тя би работила с удоволствие, като при това би се различала с цялата си душа, но съдейки по външността му, тя беше готова да се обзаложи, че я очаква първия вариант. Какво пък, това също ще е полезно.

– Тук нося, – каза той, вадейки, за нейно учудване, сноп листа от дипломатическото си куфарче, – сценарий на съня, който искам да поръчам. Бих желал да бъде възпроизведен точно. Моля ви, прочетете го. Ако смятате, че можете да изпълните поръчката, то имам две изисквания към вас. Първо, вие се задължавате никога и при никакви обстоятелства да не го обсъждате с някой друг. Второ, единствения екземпляр на работата ви и правото за използването ѝ стават моя абсолютна собственост. За първокласното изпълнение на сценария и вашето съгласие със споменатите условия съм готов да ви платя двайсет хиляди долара.

Очите на Аная се разшириха, но тя грижливо подтисна всякакви емоции, като например желанието да скача и да вие от радост.

– Достойна сума. – успя да произнесе с неутрален тон Аная.

„Този тип сигурно е истински извратеняк.“ – помисли тя и след кратка вътрешна редакция произнесе втория вариант на фразата:

– Толкова ли е трудно заданието?

– Ще видите. – отговори гостът, връчвайки ѝ листовете.

– Защо на хартия? – полюбопитства тя, вземайки ги в ръка.

– Моля да не задавате въпроси. – Той игриво се потупа по устните и се усмихна. Аная реши, че беше по-добре да не го прави.

Тя започна да чете, внимателно прелиствайки страниците.

– Наистина, много подробно. Това ще помогне. – Кратко мълчание.

– Много странна структура. Повече напомня кошмар, отколкото сън по поръчка. – Още една страница. – Определено, кошмар. – Тя прочете нататък. – Вие наистина ли искате да преживеете всичко това? – Спомняйки си за предложения хонорар, тя откровенно добави:

– Какво пък, всеки с вкуса си. – Ако се замислиш, и тази фраза прозвуча малко нетактично, но изглежда не предизвика възмущения у Кинси. – Тук има няколко технически проблеми. Сцената, в която играещите деца се превръщат в стадо акули, а спящата минава през гърлото на една от тях – с преход към сцената с измъчването, която се сменя от пистолета, чийто изстрел ѝ пръсва главата... Преходите между сцените плавни ли да са, или рязки? Какво трябва да е нивото на болката? Какви мизизми?

Тя млъкна, превъртайки в ума си възможните решения.

– Тук аз разчитам на вашия въ-ъ... артистичен усет.

Тя дочете последната страница.

– Не много добър край, нали?

– Ако е твърде трудно за вас, мога да потърся и друг...

– Не, не. Трябва да призная, че това е предизвикателство за мен.

Почти не ми се е налагало да работя в жанра на ужасите.

Този странен и неприятен сън вече беше разбудил артистичното й въображение. Във всеки случай не беше тривиален. Музата намирисваше на гнило, но в края на краищата именно музата, а не парите повлияха на решението й.

– Добре. Ще опитам. Мога ли да задържа сценария? – Тя прошумоля с листовете.

– Да, разбира се. – отзова се Кинси, усмихвайки се отново. – Надявам се, че няма нужда да ви напомням, че не трябва да се копират или... т-т... изгубят. Кога според вас ще е готова поръчката?

– Какво пък, – замислено каза тя, потривайки края на носа си, – заданието е сложно, но не много трудоемко. Може би две седмици, ако захвърля всичко останало заради работата си върху него. Може би малко по-дълго. – добави тя за презастраховка. – Да ви се обадя ли?

– О, не. Аз ще дойда при вас. Да кажем, по същото време след две седмици, броено от днешния ден.

Той стана от стола.

– Съгласна съм.

Кинси церемониално й стисна ръката и си тръгна. Стопанката го изпрати до вратата и, изтривайки разсеяно ръката си в домашните панталони, се намръщи.

Забръмча видеофона. Анайа въздъхна.

– Ако смятам да поработя над теб, – заяви тя на сценария, – ще се наложи да изкъртя това проклето нещо от стената. – Тя тръгна към апарата, мислейки си за своя приятел и понякога – любовник, който имаше навика почти никога да не отговаря на обажданията. – А това е идея. – промърмори тя, спирайки се рязко. – Ще прескоча за две седмици до Чалмис. Никой няма да се досети, че съм при него, а дори и да се досети, ще се натъкне на невъзмутимия му видеофонен секретар. Отлична храна, никакви притеснения... идеално!

Вдъхновена от толкова блестящия план, тя застана пред видеофона и изкомандва:

– Отговаряй!

На екрана се показва Хелмут Гонзалес. Още не беше успял да отвори устата си, когато Аная произнесе:

– Това е запис. Аз заминах. Ако искате да оставите съобщение, имате петнайсет секунди.

Усмихвайки се и примигвайки, Аная постоя още пет секунди, гледайки към екрана, където ошашавения Хелмут се опитваше да свърже

поне няколко думи, и го изключи на средата на изречението.

* * *

Чалмис Дюбауер веднъж нарече себе си „изгнаник във времето“.

Повече инженер, отколкото поет, той говореше с точни фрази, без метафори. Около двадесет и пет субективни години той прослужи на древните атомни буксири, летящи с подсветлинна скорост между Земята и единствената ѝ – до момента, в който бяха открити топлинните преходи – колония. Това съответстваше на почти сто и шейсет обективни години, изминали на Земята и колиния Бета, и завинаги го лиши от синхронизация с историята на която и да е от тези планети. Той три пъти преминава през интензивна техническа подготовка – и всеки път безнадеждно изоставаше по време на полета. Жената и децата си той остави на Бета, когато го призоваха като младши офицер за участие в експедиция за връщане в Америка – тогава до колонистите достигна остаряло с двадесет и четири години известие за голяма война. Семейството му си изживя времето още преди неговото закъсняло завръщане вече като капитан на кораб.

Корабът вече принадлежеше на правителство, от което нямаше и помен, когато той за пръв път напусна Земята. Колонията Бета, където той се завърна, беше достигнала небивал разцвет. Той прекара приятно известно време, настанявайки се у единственото доживяло завръщането му дете – дъщеря, която се беше превърнала в сбръчкана, крехка и благодушна прабаба, гледаща го с изумление, като някакъв леприкорн. А когато бащата я гледаше, усещането, че тук не е на мястото си, го завладяваше с такава сила, че започваше да му се вие свят.

По-късно, когато Чалмис за последен път се върна на Земята, откриването и бързото развитие на новата технология за топлинни преходи, позволяващи мигновено пренасяне през бездната на пространството, лишиха всичките принесени жертви и от последния остатък от смисъл.

Затова той се пенсионира. Построи си старомоден дом в стила на най-добрите образци от времето на неговото детство, разположи го на огромен участък в онази географска зона, в която се беше родил и се скри в него, както рак-отшелник се скрива в раковината си. За известно време журналистите и историците набелязаха капитан Дюбауер като обект за преследване, но той защитаваше уединението си с непреклонна последователност.

В това уединено убежище се отправи Аная на следващия ден след разговора със странния възложител. Около вратите в силовия екран

нямаше никой. Впрочем, в това нямаше нищо необичайно, затова тя спокойно влезе и се отправи в търсене на стопанина, когото така и не успя да предупреди за пристигането си. Денят беше ясен и горещ, затова жената започна да претърсва двора. Чалмис често повтаряше, че годините, в които е стоял затворен в металните кутии, носещи се в пространството, са го дарили с клаустрофобия. Аная беше забелязала, че това състояние се появяваше само в хубаво време и изчезваше в лошо; страстта му към разходки никога не е била толкова силна, че да търпи дискомфорт заради нея. След петнайсет минути систематично търсене, Аная го откри в ъгъла на градината сред цветя с изумителна красота.

Градината на Чалмис тънеше в сиянието на летния ден, напомняйки коралов риф, екзотичен по форма и цветове. Жуженето на насекомите, пронизващо мекия топъл въздух, подчертаваше тишината и я правеше почти осезаема. Пътеката, покрита с бели до болка в очите мраморни плочи, се виеше между стволите на високи летни цветя към група стари дъбове, които се възвисяваха като кули в далечния край на участъка и създаваха остров от прохладен полумрак. Чалмис седеше на пейка в сянката им, невъзмутим като статуя, и наблюдаваше гостенката, идваща към него по белите плочи. Той беше набит мъж, със среден ръст. Посивелите на слепоочията светли коси бяха сресани назад, над широкото чело. Закръгленото му лице би изглеждало меко, ако ги нямаше пронизващите сиви очи.

В блестящата цветна градина Аная изглеждаше като нещо чуждо, като нощно същество, извадено от дупката си на ярка дневна светлина. Ефектът се усилваше от с нищо неприглушената чернота на дрехите ѝ: блестящ антрацитен комбинизон и кожени обувки. Всичко това напълно съответстваше на климатизираното помещение, което тя напусна тази сутрин.

– И така, – изръмжа Чалмис, без да си дава труда да стане при идването ѝ, – откъде се взе и как влезе?

– От Рио, днес сутринта. – отговори тя, без изобщо да се смути от това посрещане. – Доколкото разбрах, не си изтрил гласовия ми отпечатък от вратата след последното ми посещение. И слава богу, иначе сигурно и досега щях да си вися там, да псувам и да чакам, докато твоя готвач отговори, ако ме чуе. – Тя седна до него и той се извини за хладното посрещане с целувка. – Оставих на фоносекретаря ти съобщение че идвам, но както виждам, напразно. Долетях със совалка до Торонто, а там наех флайер, за се добера дотук.

– Провървяло ти е с времето. – отбеляза той.

– Да, полетът беше приятен. Знаеш ли, забелязах много нови полета в онази радиоактивна ивица на север...

– Кливланд. – сухо я прекъсна той. – Там сега отглеждат много маслодайни култури, използвайки устойчиви към радиацията хибриди.

Той примигна по крокодилски и зачака кога гостенката ще обясни причината за своето появяване. Аная обгърна с поглед пищната градина.

– А твоите цветя добре се развиват. – позавидя тя.

Чу се тихо жужане и на крака ѝ кацна шурец.

– Ай! – зави тя, бръсвайки насекомото.

– Те не хапят. – усмихна се Чалмис.

– А изглеждат така, като че ли могат да те ухапят. Защо си завъдил в градината толкова животинки? Така или иначе се налага да държиш силовото поле включено, за да не се промъкват комари.

– Разсъждаваш точно като моя градинар. – Той замислено замълча.

– Носталгия, сигурно. Когато растях в тези краища, шурците и лялото бяха неразделни. Но трябва да призная, че следвоенните насокоми са нещо съвършено различно.

Няколко минути никой от тях не нарушаваше тишината. Чалмис заговори първи, улеснявайки обяснението ѝ.

– Как вървят „усещачките“? Да не си избягала от кредиторите?

– И да, и не. – усмихна се тя. – Всъщност, бизнеса върви добре. „Триадата“ се продава добре. Перуанската „Лига на морала“ я забрани и това доста оживи продажбите. Моят дистрибутор в Рио беше много доволен от това – няма да се учудя, ако разбере, че е дал на някого подкуп, за да я включат в „черния“ списък. Сега иска да правя продължение. Даже подписах договор.

– А аз си мислих, че всички „усещачки“ са порнография. – съобщи изумено Чалмис.

– Не. Някои съчинители работят за подрастващите. – сериозно поясни тя, подемайки любимата си тема. – Но много малко деца имат приставки за възпроизвеждане на сънища, така че този пазар е ограничен. И аз смятам да съчиня нещо детско за колония Бета – ако успее да изкопча от теб достатъчно подробности за общия фон.

– Любопитна идея. А можеш ли да съчиниш точен и детайлен сън за място, където никога не си била и едва ли някога ще бъдеш?

Тя сви рамене.

– Бъдещите зрители също не са били там, затова никой няма да придира за подробностите. Ти си единствения, който може да ме разкритикува, но ти не съчиняваш сънища. Дори не гледаш.

– И слава Богу! Изпитвам непреодолимо отвращение към мисълта да си наблъскам мозъка с електроди. – Той посочи към двете сребристи кръгчета на слепоочията на Аная. – Тук, без съмнение, се проявява мое древно американско възпитание.

– Ти си непоправимо старомоден. – отговори тя, без да изобщо да се обижда. – И все пак... операцията по присаждане на имплантант за възпроизвеждане е много по-проста от присаждане на имплантант за съчинител. И напълно безболезнена. Затова пък после ще можеш да си купуваш моите работи.

– Моля те, не ме изкушавай. Против съм не заради болката, въпросът е принципен.

– Както искаш. Във всеки случай долетях до тази пустош не за да рекламирам апарати за възпроизвеждане на „усещачки“. Замислила съм едно изследване...

– За еротичен сън? Скъпа, това е прекрасно! Ще се радвам да ти помогна.

Той церемониално целуна ръката ѝ. Тя се усмихна и я издърпа.

– Побъркан. Впрочем, може да се заемем и с това. Всъщност се казех да те попитам дали може да остана тук за седмица или две, за да завърша една работа. В къщи направо не ме оставят на спокойствие.

– Аха. Значи, не са кредитори. Много ли си просрочила договора?

– Мъничко. Всъщност... с няколко месеца. И моят дистрибутор вече заплашва да предприеме мерки. – Тя се опита да придобие вид на невинна жертва.

– А аванса, естествено, си го изхарчила...

– Естествено. – Тя се втренчи във върховете на ботушките си. – Но причината не е в това. Просто в момента не искам да съчинявам продължение на този сън или каквото и да било от този род. Това беше дреболия. А аз искам да опитам съвсем нова област. И да поработя над нови идеи.

Тя си помисли че условията на необичайния договор не ѝ позволяват излишна откровенност. А жалко. С никой не би го обсъдила толкова охотно, както с Чалмис. Неговото мнение беше най-ценното за нея, защото не му влияеха модата или мнението на другите. Тази негова особеност компенсираше в очите на Аная безразличието му към съвременната култура, която понякога я вбесяваше.

– Разбира се, скъпа. Остани колкото ти душа иска. – Чалмис дори не ѝ намекна, че се е натресла без покана. – Можеш да се настаниш в онази стая, в която беше миналия път, ако ти е харесала; оттогава никой

не я е ползвал. Поговори с Чарлз за спално бельо, храна и всичко останало. А после ще ти покажа най-новите музейни експонати.

Освен градините и епикурейският живот, Чалмис имаше още едно хоби – възстановяване на старинна техника за музеите. Той разполагаше с прекрасно оборудвана работилница, където той, забравяйки за всичко, можеше с часове да човърка микроскопичните части на всевъзможни платки и схеми.

Някои образци датираха от времето на неговата младост; постепенно той стана такъв експерт, че се заемаше с всякакви конструкции. Затова пък Чалмис нищо не разбираше от съвременната бактериална електроника, където компютрите се отглеждаха, а не се конструираха. Неговите усилия високо се ценяха от няколко научни историци и оставаха напълно неизвестни за простосмъртните.

Аная разбираше от работата му по-малко, отколкото той от нейната, но и у двамата имаше нещо общо – страстната ненавист към всякакъв вид пречки. Всеки проявяваше същото уважение към работното време на другия, каквото желаше да получи сам и това взаимно невмешателство силно ги сближаваше. В следващите дни Аная, потопила се напълно в работата си, можеше спокойно да пропусне обед или вечеря, без да се притеснява, че някой ще дойде да я търси и с това ще я откъсне от заниманията ѝ. Чалмис, от своя страна, се отказваше от отговорностите си като добър домакин. Когато орбитите им случайно се пресичаха, срещите им бяха пълни с взаимната благодарност за предишното отсъствие на другия.

* * *

Такава среща се случи една вечер, около седмица след пристигането на Аная. Гостенката и домакинът блажено се излягаха край къщата в кресла, меки като кушетки. Те полулежаха един до друг, гледайки в небето. На запад хоризонтът светеше в червено и лимонено, чистата зеленина по края плавно преминаваше в ултрамарин. Над залязващото слънце блестеше искрицата на Венера, на места просветваха и по-ярките звезди. Аная броеше приличащите на падащи звезди проблясъци – на десетина метра над главите им изгаряха комарите, натъкнали се на автоматичната силова бариера.

– ...седем, осем... Чалмис, а вярно ли е, че могат да изсмучат всичката кръв от човек за петнайсет минути?

– Съмнявам се. – лениво отговори той. – Предполагам че ако те нападне цяло ято, може да загубиш много кръв. Макар че са дълги около

дванайсет сантиметра, това най-вече са крила и крака. Едва ли комар може да изсмуче повече от пет милилитра. Но виж, отровата им е истински проблем. – Той отпи от високата чаша глътка лимонада с лед. – Особено ако тези твари са от районите с висока радиация – такива могат да ти докарат и лъчево изгаряне.

– Пази се от онези, които светят в тъмното, а? Дванайсет, тринайсет... ох, погледни какъв красавец!

Известно време те мълчаха, отпивайки от лимонадата.

– Как върви твоят нов сън? – попита накрая Чалмис. – Направи ли онова, което искаше?

Аная се забави с отговора.

– Да, актуализацията върви много гладко.

– И въпреки това нямаш желание да се похвалиш с успехите? Какво те тревожи? Но ако си пъхам носа където не ми е работа...

– Не, не... Какво, разтревожена ли изглеждам? – обезпокоено попита тя.

– Ти, разбира се, не си съвсем прозрачна. – успокои я Чалмис. – Но за онзи, който те наблюдава достатъчно внимателно... хм... изглежда, че онова над което работиш, влияе на поведението ти. На либидото ти, например.

Аная се намръщи.

– Да... Прав си, разбира се. – Тя протегна ръка и леко докосна Чалмис. – Този сън е по-скоро... антиафродизиак.

– За начало става. На каква тема?

Аная се поколеба, борейки се с изкушението, но след малко му се подаде.

– Най-вече за смъртта. Това е частна поръчка. И доста зловеща. Чуй, всъщност ми е забранено да говоря за това, но...

– Но? – иронично повтори Чалмис. – Май знам какво означава „но“. Сега ще ме накараш да се закълна, че ще пазя мълчание, а после ще си кажеш всичко.

– Ако добавиш и „типично по женски“, ще те цапна. – обеща му Аная. – Но... Чалмис, това наистина е вледеняваща кръвта история и работата не е само в образите на сценария. И колкото по-дълго работя над това, толкова по-зловещо става.

Тя му описа посещението на Рудолф Кинси, а в края на разказа си донесе на Чалмис сценария и преносима лампа. Аная с тревога наблюдаваше как приятеля ѝ четеше страница след страница. Приключвайки, Чалмис обърна пачката листове и отново се потопи в сценария.

Тя вече се беше свила вътрешно, очаквайки да чуе упреци за това, че е взела такава поръчка, но първите думи на Чалмис, когато той приключи третото поред четене, я хванаха неподготвена.

– Забеляза ли, че това нещо е замислено като безкрайна поредица?

– Какво? Не мога да си представя, на кой може да му трябва... Разбира се, сюжета се върти в кръг – тук съм съгласна с теб. Преди ми се струваше, че това е нещо като художествена афектация. Може би този тип е прекалил с четенето на романи от двайсти век?

– Това е само впечатление. И все пак... какво знаеш за поръчителя?

– Само онова, което вече ти казах. Прилича на адвокат-мошеник. Но коя съм аз, че да съдя другите?

– О, когато престанеш да витаеш в облаците си доста възприемчива и наблюдателна. Между другото този процес при теб не е напълно съзнателен.

Аная се замисли: като комплимент ли да приеме това?

– И така, ти не можеш да се свържеш с него, ако поискаш. – мислеше на глас Чалмис. – Няма адрес, няма номер на видеофон, договорът ви е устен; между другото – сигурна ли си, че ще ти платят?

До този момент тази отвратителна мисъл дори не ѝ беше хрумвала.

– Накратко, ти дори не знаеш дали това е неговото истинско име. Проблемът ти, скъпа моя, е че си твърде честна. Нямам и най-малка представа откъде е тази твоя наивност. Възпитанието явно няма нищо общо.

Аная се изправи.

– Ама че оскърбления?! Я се виж ти! Престъпен гений, затаил се в центъра на паяжина от интриги!

Чалмис се ухили.

– А какво предпочиташ да чуеш?... Добре, да се върнем на темата. Да, съгласен съм, поръчката е много необичайна и зловеща, но онова, което ме тревожи най-много, изглежда дори не ти е хрумвало. Но ти си била там, а аз – не. Не трябва да се отдаваме на неоснователни предположения.

– Чалмис, според теб струва ли си да се занимавам с това? – сериозно попита Аная.

– О, небе, ама че въпроси ми задаваш! Това си е твоя работа. Аз не трябва да изкарвам пари, така че какво право имам да давам съвети на онези, на които им се налага? Но...

– Но? – подразни го Аная.

– Може ли да се причини вреда на човек чрез фили-сън? Тук ти си с

предимство, понеже не мога да си представя на какво прилича това.

– Разбира се, има хора, които гледат сънища твърде често, защото не могат да се откъснат от любимите си касети. Но не виждам в какво се различават „усещачките“ в това отношение от другите развлечения. Според мен, дори най-отвратителните фили-сънища носят повече полза, отколкото вреда: насън можеш да правиш каквото си поискаш и никой няма да пострада.

– С изключение на въздействията върху психиката, които могат да окажат такива сънища.

– А как може да се измери такова нещо? Не, все пак си мисля, че „усещачките“ са само нов начин да се занимаваме с все същите стари и привични неща.

– Тогава ти току-що отговори на собствения си въпрос.

– Можех да се сетя, че няма да ми отговориш.

Той ѝ върна сценария и попита с любопитство:

– А този твой господин Кинси направи ли ти впечатление на човек, за който това, – той посочи листовите, – е любимото му развлечение?

– Не. – замислено отговори Аная. – Според мен за него това е твърде голям разкош. Останах с впечатлението, че е нечий представител.

– И аз така си помислих. Любопитна главоблъсканица. Интересно ще ми е да науча как ще свърши цялата тази работа. Обади ми се, като се върнеш в Рио.

– Нима ще се приближиш до видеофона? – разсмя се Аная.

– Само ако позвъниш ти, скъпа.

* * *

Накрая Аная успя да се принуди да отхвърли съмненията и на следващата седмица съня беше готов. Обикновено приключването на работата ѝ носеше облекчение, но този път се усещаше по-скоро уморена, отколкото удовлетворена, точно като гмуркач, поемащ въздух след твърде дълго пребиваване под водата. Спирането на болката изобщо не е равнозначно на удоволствие. И въпреки всичко тя се гордееше с майсторството си. Аная имаше ясно и образно въображение, пълно с поетична сила и щедро подправи поръчания със с тази сила. Освен това я чакаха пари.

Прибирайки мастер-касета в нагръдния джоб, тя се сбогува с Чалмис, нагло му взе назаем пари за флайер и започна завръщането си към цивилизацията. Пътешествието ѝ беше помрачено от малки неприятности: лошото време в Торонто и изчезването на багажа ѝ след

приземяването на совалката в Рио.

Беше необходим цял час упорство и ругатни, за да открият най-накрая багажа ѝ в някакъв далечен ъгъл на товарната зона. Аная влезе в квартирата си озлобена и гладна. Изглежда животът на затворница я привличаше все повече и повече.

Припряно разопаковайки вещите си и поглъщайки приготвената от робота вечеря, която ѝ се стори особено противна след двете седмици гостоприемство у Чалмис, тя откри най-сериозната от днешните неприятности. Синтезатора ѝ на сънища, или по-точно онази половина, която беше извън главата ѝ, беше изчезнал. Тя три пъти обърна квартирата си с главата надолу и стигна до неутешителния извод, че го е забравила у Чалмис. Тя му позвъни и без да дочака отговор остави съобщение с молба да потърси синтезатора.

На следващия ден имаше уговорена среща с Кинси. Този ден се точеше бавно. По някакъв начин Хелмут Гонзалес беше надушил, че се е върнала в града и отново се зае с опитите да я накара да завърши работата си. Колкото и да е странно, сега тя гледаше на романтичните глупости с голяма благосклонност и не започна да го лишава от надежди.

Отървавайки се от Гонзалес, тя започна безцелно да броди из квартирата, да подрежда чернови за разни полузабравени проекти и да си спомня изоставените увлечения, докато точно в четири не иззвъня входния звънец.

Това беше Кинси – хлъзгав, както и преди, но старателно подтичкаш възбудата си. Това наведе Аная на мисъла, че съня все пак е поръчан за собствена употреба. Гостът се настани на кушетката и постави на краката си голяма чанта.

– Донесох си свой плейър. – поясни той, изваждайки апарата. – Вие естествено разбирате, че искам да... ъ-ъ... проверя продукта преди да заплатя за поръчката.

– Естествено.

Аная му подаде касетата. Кинси я сложи в плейъра и прикрепил единствения проводник към металното кръгче зад лявото си ухо. После включи плейъра и затвори очи.

След няколко минути той изключи апарата – както ѝ се стори, доста припряно. Изправяйки се, Кинси дълго я гледа с някакво крководилско уважение.

– Това е просто... забележително. – проговори той най-накрая.

Аная мислено разцъфна, но външно запази невъзмутимостта си.

– Не се притеснявайте, догледайте го до края. – щедро предложи тя.

– О, няма смисъл. Напълно съм удовлетворен. – увери я Кинси. – И наистина трябва да тръгвам. Времето ми е ограничено. Остава ми само да взема сценария и да се разплатим.

Аная се напрегна.

– Можете да преведете парите от моя видеофон. – предложи тя.

– Донесох платен чек. Това устройва ли ви? – с тревога попита той. – Това е малко старомодно, но затова пък е напълно надеждно, уверявам ви. Трябва само да отидете в банката и да устоверите личността си с гласов отпечатък. Знаете ли, в последно време имаше толкова машини с електронните разплащания... и аз реших, че така ще е безопасно.

Кинси извади правоъгълно парче хартия, снабдено с магнитна ивица.

– Хм, явно сте любител на хартията. – отбеляза Аная, взимайки чека и разглеждайки го доста по-внимателно от обикновено. Изглеждаше наред. Беше издаден от градската банка, платен и вероятно не можеше да се анулира от клиента. А подобна мисъл ѝ мина през главата, защото утре беше почивен ден за банката. Тя върна на Кинси леко омърляните листове със сценария и той ги разгледа със същото внимание, с което тя разглеждаше чекът му.

– Да, всичко е наред. – Той стана, възнамерявайки да си тръгне, но край вратата се спря и я погледна с известна неловкост. – Мога ли да ви помоля за малка услуга? Не безплатна, разбира се.

– Винаги може да питате. – сви рамене Аная. – Казвайте.

– Утре е рождения ден на леля ми. А тя е голяма ваша поклонница. И си помислих, дали ще се съгласите да направите за нея много малко произведение – нещо като поздравителна картичка? На нея много ѝ харесва поемата „Подаръкът на Дорин“. И ако можете да го възпроизведете като сън, леля ще бъде във възторг.

Аная беше поразена от мисълта, че Кинси има леля. Той ѝ изглеждаше като същество, излюпено от яйце, при това кожено. А „Подаръкът на Дорин“ беше много популярна поема. Преведена във версии за всички масмедии, тя насити комерсиалната култура доста преди колада.

Очевидно Кинси прочете съмнението на лицето ѝ, защото премина към по-сериозни аргументи:

– Ще заплатя щедро за времето ви.

– Какво пък, – отговори Аная, не искайки да изглежда неблагоприятна докато държеше чека, който я правеше свободна за година, – по принцип това не е трудно. Но съм си забравила синтезатора в дома на

един приятел. И едва ли ще успее да си го върна до утре.

– А, така ли... Но ако все пак успеете? И ако успеете... знаете ли, ще дойда утре следобяд. При леля ще ида вечерта. Ако успеете да изпълните молбата ми – прекрасно, ако не – ще ѝ потърся друг подарък.

Те отново си размениха церемониално ръкостискане. Кинси се усмихна.

– Довиждане, мис Рюи. – сбогува се той и се плъзна през вратата.

Аная затвори вратата и се върна в стаята, която обикновено считаше за свое убежище, но днес възприемаше като клетка. Тя се замисли дали да не се поразвлече на плажа – все едно, по-рано от вдругиден не може да вземе парите и да празнува – но реши да направи компромис и да насочи изблика на енергия към отдавна отлаганото почистване. И в разгара на работата тя намери синтезатора под дивана.

– Ура и алилуя! – запищя тя, притискайки своята скъпоценност към гърдите си. – А пък аз реших, че съм те забравила в дивата пустош. Прекрасно, прекрасно!

И тя със щастлива усмивка го сложи на обичайното му място на бюрото.

– Ето сега ще мога наистина да се поразвлека. – Тя се замисли с кое първо да се захване – с романтичния сън за Гонзалес, „поздравителната картичка“ за Кинси или тинейджърското приключение, идеите за което издваха неканени в главата ѝ вече няколко седмици. Но докато размишляваше над тези разкошни възможности, я обхвана леко безпокойство.

– Как си се озовал под дивана, дявол да го вземе? – попита тя. – Ако съм те изпуснала, когато разопаковах багажа, това щеше да стане в спалнята.

Когато ставаше въпрос за дреболии, Аная не се доверяваше на паметта си. Тя често забравяше дали е взела сутрешните си таблетки с витамини още преди да затвори капачката на флакона и даже проверяваше по влажността на четката за зъби дали си е измила зъбите. В същото време, подготвяйки се за работа над поредния сън тя успяваше да запомни и най-дългите диалози на героите, затова не смяташе че има проблем с паметта, а причината за подобни „бели петна“ е съсредоточеността върху главното. А синтезатора изобщо не влизаше в категорията на витамините и четката за зъби.

Вчера известно време я притесняваше параноидалната мисъл, че синтезатора е откраднат, но логиката настояваше, че най-вероятно го е забравила. Синтезаторът не можеше да се изнесе през граница без да се декларира на митницата, а Аная не можеше да си представи за какво му

е на някой да го краде – освен заради някакъв много екзотичен опит за изнудване. Тя посегна към проводниците, възнамерявайки да се включи, но изведнъж я спря нова мисъл.

– Що за идиотска идея? Поддала си се на влиянието на Чалмис, скъпа. – промърмори тя. Той винаги се притесняваше от проводниците в главата ѝ, защото винаги му се привиждаше архаичното зрелище на късо съединение. На практика в контактните пластини изобщо не можеше да се появи напрежение – те щяха да изгорят първи. Освен това тя си купи диагностичен прибор и го прибра някъде. Никога не беше възниквал проблем със синтезатора, затова не се беше появявала възможност да се възползва от покупката. Всъщност, този тестер изобщо не ѝ беше нужен, понеже за какъвто и да е ремонт синтезатора трябваше да се изпрати на производителя, и сега служеше като нагледен пример за отстъпчивостта ѝ пред напористата търговска реклама. За прочистване на съвестта си тя стана и се зае с търсенето му.

Оказа се, че намирането на тестера е почти толкова трудно, колкото и синтезатора, но в крайна сметка тя го изрови от дъното на чекмеджето в бюрото ѝ изпод купчина от всякакви боклуци. Постави го до синтезатора и го подготви за работа. След това издърпа проводниците от синтезатора, включи ги в куплунзите и пусна тестера.

Мигновено се чу силен трясък, блесна яркосиня светкавица и по пластинката за секунда пробяга оранжев пламък. Замириса на изгоряло. Аная отстъпи стреснато, ръцете ѝ затрепераха.

Някак успя да стане от стола и пое дълбоко въздух. Сърцето ѝ биеше лудо.

– Боже мой. – издиша тя, потресена до такава степен, като че ли току-що беше застреляна от любовника си. После още десетина минути се самоубеждаваше, че страховете ѝ са глупави и че изобщо не е очаквала такава потвърждение. Тя дълго гледа купчината димящи отломки на бюрото си.

– Синтезаторът ми! – изхлипа тя, рязко седна, протегна ръка към него, отдръпна я и се разплака.

След известно време спря да хлипа, заключи вратата и позвъни в полицията. След като приключи разговора, набра нов номер. За нейно удивление Чалмис отговори почти веднага.

– Изглежда днес ми е щастливият ден. – поздрави го тя.

– Просто случайно минавах през кабинета си. – поясни той. – Добре ли си? – добави той, забелязвайки изражението на лицето ѝ.

– Синтезаторът ми току-що изгоря. Изплаших се до смърт. Чалмис,

той не може да изгори!

– Включена ли беше? – с тревога попита той.

– Не. Тествах го. Ето, виж. – Тя обърна екрана на видеофона, за да може Чалмис да види бюрото. – Ако бях включена, сега главата ми щеше да изглежда така.

Поддавайки се на въображението си, Аная си представи как цялата паяжина от тънки проводници, отиващи от имплантанта към мозъка ѝ, мигновено изгарят и като в забавен кадър видя как умира от токов удар, взривяващ и изгарящ клетките ѝ.

– Но защо, Аная? – попита сащисано Чалмис. На лицето му, както и на лицето на Аная, се появи онова странно напрежение, което обикновено описват с думите „изглеждаше доста блед“.

– Първото, което ми дойде на ум, – унило предположи тя, – беше, че покойниците не могат да удостоверят личността си чрез гласов отпечатък, за да получат пари от чека. – Тя му показа чека. – Днес ми го остави моят хлъзгав поръчител. А тази хартийка мога да отнеса в банката чак вдругиден. И синтезатора ми се намери веднага след напускането на посетителя.

Тя му описа вчерашната история с багажа, завършила със загубата на любимия синтезатор.

– Мислиш, че те е осъдил на смърт само заради парите? – попита Чалмис.

– Не знам. В това няма смисъл. Бих му изпълнила поръчката и за доста по-малка сума. Той даже не се опита да се пазари. – Успокоявайки се, Аная си спомни скорошните събития. – И още, тази история с леля му...

– Леля му? – попита удивено Чалмис.

– Мога да се обзаложа, че няма никаква леля. Дори майка няма. – гневно добави Аная.

Чалмис разсеяно почеса горната си устна.

– Съобщи ли в полицията?

– Веднага след като заключих вратата.

– Мислиш ли, че ще опита отново?

– Възможно е. – През последните няколко минути въображението ѝ с поразителна скорост минаваше през всевъзможни варианти за убийство, описани в романите. – Малко се притеснявам, понеже живея сама.

– Разбирам. Само че не трябва да подскачаш от всеки шум. Той сигурно си мисли, че е успял, или че всеки момент ще успее. И няма да предприеме нищо, докато не разбере, че е разобличен. Надявам се, че

това ще стане чак като го арестуват. Но слушай, защо не приключиш работите с полицията, а после да дойдеш с първата совалка. Това тук не е дом, а истинска крепост. Даже мога да наредя на Чарлз да те посрещне на аерогарата.

Аная благодарно се усмихна.

– А през това време ще се опитам по моите канали да убедя полицията да се отнесат към това с максимална сериозност. Позвъни ми още веднъж, когато си готова да тръгнеш. Ще те чакам.

– Благодаря ти, Чалмис.

* * *

Полицията пристигна доста бързо. Офицерът-детектив и специалистът по взривни устройства напълниха квартирката ѝ с усещане за реалност, точно като вятър, нахлул през отворена врата в задушна стая. Такъв ефект беше присъщ на полицаите, докторите и знаменитостите. Към разказа на потърпевшата те се отнесоха сериозно и с професионална любезност. Детективът, лейтенант Мендес, мъж на средна възраст, с привична компетентност ѝ зададе редица въпроси, много приличащи на онези, които Чалмис ѝ задаваше преди една седмица. Аная отново разбра каква небрежност беше проявила.

Техникът прибра останките от синтезатора в пластмасова торба и я отнесе за експертиза. Уви, чекът на Аная също беше взет, понеже той остана единствената улика в това дело. Чак сега тя наистина осъзна каква предвидливост беше проявил нейният възложител, не оставяйки нито една физическа или електронна следа. Но детективът се отнасяше напълно оптимистично.

Аная му съобщи, че при нужда могат да се свържат с нея чрез Чалмис и скоро вече беше на борда на совалката. Полетът до Торонто ѝ предостави време да размисли над това, по какво чудо беше избегнала смъртта. И колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че парите не са истинския мотив за убийство. У нея възникна печалното подозрение, че съзнателно са я използвали като инструмент в далеч потвратителна игра. И по времето, когато се добра до Чалмис, подробности от създадения от нея сън, които помнеше с кошмарна яснота, ѝ подсказаха съвсем друг мотив за престъпление.

– Уверена съм, че всичко това е заради съня. – заяви тя на приятеля си. – И мисля, че ще го използват като оръжие.

Рано сутринта те седяха в разкошната библиотека на Чалмис. Аная беше уморена до смърт, но нервната възбуда не ѝ позволяваше да заспи.

Чалмис грижливо я хранеше с успокоителни думи и изискани закуски, опитвайки се по някакъв начин да намали напрежението.

– Та аз го почувствах, дори ти го почувства! Но аз толкова се бях увлякла, възхищавайки се от своите способности... аз исках да направя този сън! Трябва да си върна тази касета, и колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Успокой се, не бързай. Да започнем отначало. Как сънят може да стане оръжие?

– Сънят – това е своеобразно хипнотично внушение, само че много по-силно. Моята работа беше по поръчка, настроена е за конкретна личност. Мисля, че ако жертвата гледа този сън няколко нощи подред, то самоубийството ще стане неизбежно. Планът е идеален: убиецът даже не трябва да се приближава до жертвата. А после ще унищожи касетата и повече никой нищо няма да може да докаже.

– Много интересна идея. Какво мисли полицията за нея?

Аная се намръщи.

– Изглежда, че цялата тази история не ги интересува така, както би трябвало. Детективът се захвана с реалните улики.

– Какво пък, те ще трябва да предоставят доказателства в съда, сама разбираш това. А идеята е ефимерно понятие. Винаги съм смятал, че „усещачките“ са нещо от рода на супервидео. По-съвършена илюзия, и това е всичко.

– Да, по-голяма част от сюжетите са именно такива. Но има и откровения, и чисти абстракции. Те действат по-открито и непосредствено. Изобщо не е задължително да маскираш психическия символизъм в персонажи и сюжети, те и така се виждат. – Разтревожена, Аная започна да се разхожда напред-назад. – Но виждаш ли, ако мен, съчинителя, ме обземе страх или някоя друга силна емоция, то аз мога в известен смисъл да я опаковам в съня и да се избавя от нея. Получава се много терапевтичен ефект – за мен. Придобивам власт над проблема в процеса на работа над него. Но това не винаги сработва по подобен начин за човека от другия край – този, който гледа моя сън. Емоцията възниква, промъква се в съзнанието му и сега вече той трябва да търси начин да се избави от нея – или да не се избави, това също не е изключено.

– Добре, ще приемем теорията ти като работна хипотеза. Между другото, забелязах че говориш за абстрактен „убиец“, а не за Кинси. Защо?

– Не съм сигурна в нищо. – поклати глава Аная. – Никога не съм срещала толкова хлъзгав тип като Кинси. Освен това той не ми направи

впечатление на човек, който притежава вдъхновението, необходимо за написване на този сценарий. Така че нека да наречем автора му „Шефа“.

– Шефа? – повтори Чалмис и я погледна укорително.

– Е, какво да направя, аз мисля по този начин. Разбираш ли, Чалмис, това нещо беше много добро. Силно, пълно с вътрешна мощ. То ме застави да вложа всичко от себе си, да покажа на какво съм способна. Не, Кинси е само посредник.

– Добре. Записваме това в колонката „факти“.

– А нима имаме някакви факти? На мен това ми напомня на случайна стрелба в тъмното.

– О, ти знаеш много повече, отколкото ти се струва. Ако теорията ти е вярна, то ти знаеш такива неща, които ще принудят поръчителя да поеме всякакви рискове, за да се отърве от теб. И щом Шефът има толкова високо мнение за теб, то кои сме ние, че да спорим с него? Да започнем от самия сън. Какво ти говори за набелязаната жертва? Мъж ли е или жена?

– Жена. – уверено отговори Аная. – Ти нищо не знаеш за телесните образи в „усещачките“, но ако трябваше да се направи наистина добра работа, предназначена за мъж, то щеше да им се наложи да се обърнат именно към мъж.

– Стара или млада?

– Не много стара и определено не дете – средна възраст.

– Омъжена?

– В това не съм сигурна. Във всеки случай, не е девственица.

– Деца?

– Почти със сигурност. Това придаваше на някои от най-отвратителните образи от съня по-голяма сила.

– Силна или слаба личност?

– Слаба, крехка... но упорита. – Аная започна да долавя образа. – Това е само дедукция, но ако е слаба и податлива, убиецът можеше да получи желаното, без да прибегва към такива засукани методи.

– Хм-м... Възможно е. И така, жертвата е жена на средна възраст, омъжена, с едно или няколко деца и имаща проблеми с психиката. Освен това знаем, че има имплантант за сънища, следователно не е бедна. Направо мога да подуша, че в тази история са замесени пари. Във всеки случай убиецът счита парите за силна мотивация, ако видим колко ти предложи за работата и колко рискува, за да не получиш тези пари. И още знаем, че убиецът и жертвата са в доста близки интимни отношения, понеже той може да я докосне, докато спи – макар и да не е изключено

да е подкупил подходящ човек за това. И още – съгласно твоята хипотеза, ние узнахме за сериозния му пропуск.

Чалмис се увлече от ролята си на детектив, забравяйки че искаше да успокои Аная и да я накара да си легне.

– Какъв пропуск? Според мен планът му е безупречен.

– Той не може да остави свидетели. Ако не беше опитал да те убие, ти сигурно щеше да продължиш спокойно живота си, забравяйки за подозренията и с голямо нежелание да разравяш тази история. Но признавам, че ако покушението беше успяло, то всичко щеше да свърши другояче. Заради мен.

– Да, едва ли е предвидил и теб.

– Твърдо съм убеден в това. Ако забравим за несъмнения ти талант, ти си самотна неомъжена жена. Няма с кого да споделиш. Няма на кого да излееш душата си. И никой няма да разследва твоята тайнствена смърт.

– Наистина. – Тя нервно загриза зелената пластмасова клечка, на която преди малко имаше набучено парче шунка, сгънато във форма на роза. – Не искам да чакам полицията. Ако съм права – Господи, надявам се да греша, – то създадения от мен съм сигурно вече отравя подсъзнанието на тази жена. Няма време за чакане. Искам веднага да намеря този негодник Кинси, да го измъкна от бърлогата му, където и да се намира, и да изтръгна от него истината. Само че не знам откъде да започна и какво да използвам като примамка.

– Самата ти си примамка. – отбеляза Чалмис.

– Как така?

– Липсата на съобщение за твоята смърт би трябвало силно да го разтревожи. Той ще започне да се чуди какво е станало, защо не е проработил планът му. И съм сигурен, че рано или късно няма да се удържи от желанието да дойде и да провери какво става. Точно тук трябва да се постави капанът.

– Как може да се ускори това?

– Е, към твоя посетител води само една нишка – чекът. Полицията вече работи по него чрез официалните канали. Ти искаш да действаш независимо. Не можеш да се свържеш с него. Ами чрез обществените канали за връзка?

– Това е идея. Да предположим, че пусна във всички персонални канали на новинарските служби в Рио такава обява: „Господин Рудолф Кинси, банката отказва изплащане на Вашият чек. Моля да се свържете с мен за разрешаване на проблема.“ И ще посоча твоят номер. Ако успее

да поговоря с него, то има шанс да го примамя тук. Но това е доста сложен план... Ами ако не преглежда каналите за лични обяви?

– Сетих се за твоя бивш приятел – онзи същия, който идва тук да взема интервю от мен, когато се срещнахме с теб за първи път, и който сам си отговаряше на въпросите. Не можеш ли да направиш нещо чрез него.

Аная се намръщи.

– Да, мога да го изнудя за статийка във видеосписание. „Задочно интервю с авторката на «Триада», в момента почиваща в Охайо“. Пет минути стигат – ще се появя там радостна и здрава и ще кажа, че съм решила да си направя дълга почивка. Ще вмъкна фраза и за това, че съм прибрала синтезатора в шкафа, или съм го изпратила във фабриката, или ще измисля нещо друго. Може и да направя намек за частна поръчка, която току-що съм завършила и от която много съм се уморила. Надявам се само, че Хелмут няма да чуе това, иначе ще получи удар. Но ще чуе ли Кинси?

Краят на зелената клечка се беше превърнал в плоска лопатка.

– Той сигурно ще следи всички новини за теб. Според мен шансовете са много добри.

– Тогава ще опитаме и двата варианта. Да... ами ако планът проработи? Ако се появи тук въоръжен? Имаш ли някакво оръжие? – попита Аная.

– Нямам оръжия. Но не мога да те обвинявам за това, че не гледаш на живота през погледа на инженер. Около нас има много и разнообразно оръжие, и то е доста по-добро от pistolетите. И ако примамиш мръсника тук, остави останалото на мен.

– Така да бъде.

* * *

Следващите дни за Аная бяха просто кошмарни. Лишено от приличната ѝ работа, въображението ѝ се зае със строенето на градове-кули и хитроумни лабиринти от по-нататъшни предположения на тънката основа от наличните факти. От съчувствие Чалмис поръча и плати нов синтезатор, но приборът не можеше да се достави по-бързо от седмица и на Чалмис му се наложи да търпи пристъпите от лошо настроение на приятелката си. Накрая той не издържа и заяви, че се държи като капризно дете преди Коледа и това малко вразуми Аная.

Редовно се свързваха с полицията в Рио. Уликите, с които разполагаше следствието, не доведоха до нищо. Както се изясни, в синтезатора

беше монтиран обикновен електрет, който просто се разрежда когато прибора се включи. Такава подлост можеше да е дело на всеки, имащ елементарни познания по електроника. Не бяха открити нито отпечатьци от пръсти, нито косми, нито нишки от дрехи. Чекът е бил платен в един от клоновете на банката от човек, чиято външност съответстваше на описанието на Кинси, но името беше друго. Банкнотите, с които е заплатил, отдавна се бяха разтворили в паричния поток, макар че полицията правеше опити да ги проследи. Името и адреса се оказаха фалшиви, а гласовият отпечатък не съвпаднаше с гласовете на известните на полицията престъпници. Сега този отпечатък дълго и щателно се сравняваше с гласовете от други архиви. В Ла Плата и Манаос бяха открити двама Рудолф Кинси: единият се оказа пенсиониран пекар, а вторият – млад студент; и двамата нямаха никакви допирни точки с търсения човек.

Чалмис също си поговори с най-близкия си съсед – местния шериф. Ситуацията се усложняваше от това, че предполагаемият им посетител можеше да не е извършвал никакви престъпления в Северна Америка. Арестувайки го на място, те биха защитили Аная, но едва ли щяха да успеят да му предяват някакви обвинения. И даже ако го арестуваха в Рио, той имаше превъзходни шансове да се измъкне – ако не се уплаши и започне упорито да отрича всичко.

В сряда вечерта Аная чу звънецът на входната врата. Сърцето й трепна. Тя се приближи към екрана, натисна бутона и видя зъбато усмихваният се Рудолф Кинси.

– О-о... – проточи Аная. – Колко е странно да ви видя тук. – Тя веднага мислено се сгълчи, надявайки се, че няма да изтърси още някоя глупост.

– Добър вечер, мис Рюи. Толкова се радвам, че ви открих. – каза Кинси, запазвайки безупречно самообладание. – Ще можете ли да ми отделите малко от вашето време?

– Аз... трябва да попитам капитан Дюбауер. Той има доста своеобразно отношение към посетителите.

– Да, предупредиха ме за това. – усмихна се Кинси.

– Ако става въпрос за поздравителната картичка, то приеми моите извинения. Синтезаторът ми се повреди и се наложи да го дам за ремонт. Може би бих могла да ви се реванширам с нещо друго?

Кинси леко се разтревожи.

– Няма нищо, мис Рюи, и няма защо да безпокоите стопанина. Ако дойдете при вратата, ще приключим много бързо.

„Не се и съмнявам“ – помисли си Аная и се усмихна.

– Моля, изчакайте. – помоли тя и натисна бутона „пауза“.

– Чалмис! – закрещя жената с пълен глас. Петдесетметровият пробег я пренесе в кухнята, където Чалмис подлагаше на изпитание търпението на готвача си. – Той е тук! На вратата. Самият Кинси. Исква да се срещне с мен.

– Да, знам. – небрежно отговори Чалмис, топейки пръст в соса. – Той повече от час обикаляше около периметъра на силовия екран. Явно е разбрал, че няма да успее да се промъкне и решил да рискува с фронтална атака.

Аная метна към приятеля си яростен поглед.

– Значи си знаел! И дори не ме предупреди!

– Нямах време. – спокойно отговори той.

– И какво ще правим?

– Ти можеш да отидеш до видеофона и да извикаш шериф Йодер. Помоли го да дойде след около час. После ме чакай в кабинета. Чарлз, отложи вечерята с един час. Мисля, че ще се справим дотогава.

– О-о-о! – Аная подскочаше около Чалмис като нетърпелива планетка-спътник около Юпитер. – А какво смяташ да правиш?

– Да поканя нашият гост на разходка.

– Добре, нека бъде по твоему. – навъсено се съгласи тя. – Но... моля те, по-внимателно.

– Аз винаги съм внимателен. И не забравяй – ти се съгласи да оставиш тази част от плана на мен.

Чалмис излезе от къщата и се отправи към вратата. Мракът се сгъстяваше.

„Парадният вход“ представляваше приличаща на паяжина конструкция, разположена на известно разстояние от къщата. Интеркомът беше монтиран от външната страна в един от пилоните на вратата. Кинси чакаше там, облегнат на пилоната и ровейки земята с острия връх на обувката си. Той се напрегна, забелязвайки Чалмис, после леко се отпусна, убедил се, че стопанинът е сам.

– Господин Кинси? – вежливо попита Чалмис.

– Ъ-ъ... капитан Дюбауер? – отговори Кинси. – Много съжалявам, че ви обезпокоих, но трябва да обсъдя нещо много спешно с вашата гостенка, мис Рюи.

– Да, тя ми съобщи. – Чалмис набра кода за отключване. – Вкарайте флайера си вътре и го оставете на тази полянка, след което ще идем при мис Рюи.

Кинси изпълни инструкциите му. Виждаше се, че малко нервничи. Чалмис заключи вратата с друга кодова комбинация и се отправи към гористия участък на своята територия. Скоро Кинси го догони.

– Това е доста деликатна и лична работа. – намекна Кинси. – Може би тя ще пожелае да я обсъжда само с мен. – От тонът му се подразбираха някакви близки отношения с Аная. Чалмис оцени артистичността на фразата.

– Но, разбира се. – сърдечно се съгласи той. – Мис Рюи е в лятната къща, точно зад тази гора. Там никой няма да ви безпокои: уединението е пълно.

– Работата може да отнеме малко повече време. – мигновено глътна примамката Кинси.

Те навлязоха в гората. Тук беше тъмно, прохладните влажни чимове и земята под краката им бяха покрити с дебел слой листа, натрупани от много години. Горните пропукваха, а долните се бяха разтопили до хлъзгава чернота, заглушавайки звука от стъпките. Край пътеката стърчаха клони и криви усукани корени.

– Продължете напред, нататък пътеката става тясна за двама. – предупреди Чалмис. Той се спря и се наведе за да изгърси някакъв боклук от обувката си, след което извади от джоба си дистанционен пулт и магнитофон. Изминавайки няколко крачки, той се разположи удобно върху паднало дърво и извърши някакви манипулации с пулта.

– Е, достатъчно се отдалечихте, господин Кинси. Не ми се иска да се загубите в гората.

Чалмис остави пулта и магнетoфона на дънера до него. Кинси рязко се обърна, на лицето му се появи подозрение.

– Какво е това? – Той бързо огледа Чалмис. Не откривайки нищо, напомнящо оръжие, той се хвърли към стопанина и в движение се натъкна на невидимата стена на силовия екран. Кинси залитна, но не падна. – Какво става, капитане?

– Ами нищо. – радушно отговори Чалмис. – Просто си помислих, че изведнъж може да поискате да говорите с мен. – И той с намек почука с пръст по магнетoфона.

– За какво? – попита Кинси, неуверено търсейки някаква опорна точка в променилата се ситуация.

– Изборът на темата оставям на вас. – каза Чалмис. – И не се съмнявам, че след известно време ще си спомните нещо интересно.

Настъпи дълго мълчание.

– За да поразмърдам паметта ви, мога да посоча няколко пикантни

особености на ситуацията, в която сте попаднали. – притече се на помощ на госта си Чалмис. – Както ми се струва, вие сте проявили голяма предпазливост и никой не знае къде се намирате. Вие сте съвсем сам, без транспортно средство, в непозната местност, където настъпва нощта. До най-близкия съсед са повече от осем километра – извинете ме, ако не ви подсказа в коя посока, – и през целия път ви очаква пресечена местност: храсти, блата и т.н. Изглеждате ми градски човек... интересно, кога за последен път сте пътешествали пеша?

Кинси злобно проблясна с очи, но премълча. Един от първите черни комари се превърна в беззвучен проблясък, натъквайки се на силовия екран.

– А, да, съвсем забравих за комарите. – продължи Чалмис. – Вие, жителите на цивилизования юг, и понятие си нямате от ненаситните насекоми тук, в дивия и радиоактивен север. Но е лъжа, че могат да изпият кръвта на човек за петнайсет минути – за това им е необходимо далеч повече време. Но пък доста по-малко, отколкото е нужно на човек, за да измине осем километра.

– Вие сте побъркан! – закрещя Кинси и извади от джоба на самото си малък лъчев пистолет. – Незабавно спрете с това! – поиска той.

– О, приятелю, надявам се че поне малко разбирате от физика! – предупреди го Чалмис без дори да трепне.

Изражението на лицето на Кинси потвърди, че разбира от физика. Свивайки устни, той прибра лъчевия пистолет в джоба.

– Благодаря ви. Магнитният резонанс е много мощна сила. Там, където стоите в момента, ще се получи внушителна дупка. Мога да я направя на езеро за златни рибки. Но правилно постъпихте, че не изхвърлихте оръжието. Ще ви потрябва по-късно, ако все пак решите да се разходите. Знаете ли, тук се срещат и опасни животни.

– Какви животни пък сега? – не издържа Кинси.

– Е, бяха доста мили малки и космати животни, когато бях още момче, преди войната. Войната промени толкова неща. Комарите, животните... – Чалмис замълча, гледайки към проблясващите зад листата около границата на силовия екран искри на умиращите комари.

Кинси, ругасейки като хамалин, тръгна към гората, но моментално се върна.

– Комарите, – назидателно поясни Чалмис, – откриват жертвата си, улавяйки въглеродния двуокис, който се съдържа във въздуха, издишван от бозайниците. Мога да ви посъветвам известно време да не дишате.

Над главата на Кинси се чу басово жужене.

Извиквайки от изненада, Кинси удари огромното насекомо с длан. Той се долепи до екрана, който образува около него златиста аура.

– Какво искате от мен? – изръмжа той. – Признания? Всяко признание, получено чрез заплаха, не се счита за доказателство в съда.

– Вярно, ако признанието е изтръгнато от полицията. – съгласи се Чалмис. – Но когато се отнася до частни лица, понятието „заплаха“ малко се размива и губи яснота. Радвам се, че се досетихте: аз съм много заинтересуван от правосъдието. Искам само да ви напомня, че за прилагане на правосъдие изобщо не е нужно да се прибегва към помощта на тромавата съдебна система.

– Вие говорите за убийство! – извика Кинси.

В сивите очи на Чалмис за момент проблясна гневно огънче, и Кинси, забравяйки за комарите, отстъпи назад от силовия екран, осъзнавайки за първи път колко е силен стопанинът на имота. После Чалмис отпусна клепачи и на лицето му отново се появи маската на ироничния шегаджия.

– Много се надявах, че ще стигнем до тази тема. Нещо май монополизираха разговора...

– Това няма да ви се размине! – извика Кинси.

– Кое? Неуже гражданин се е заблудил нощем в гората и го е настигнала предсказуема участ. И не просто предсказуема; това се случва редовно. Само през тази година в блатата на Торонто потънаха двама – лятото беше много влажно.

Чу се отвратително басово жужене и Кинси се обърна, отбранявайки се. Докато гонеше два комара към силовия екран, отзад на крака му се впи трети. Кинси заврещя, когато отровата проникна в кръвта му, заподскача от болка и откъсна прилепилия се комар.

Чалмис чакаше търпеливо.

В състояние на шок Кинси замърмори за някаква история за Аная, пълна с инсинуации и нагли лъжи за измислените им сексуални отношения.

– Детските приказки ме уморяват, – прекъсна го Чалмис, – освен това закъснявам за вечеря. По-добре да се прибера в къщата.

– Блъфирате.

– Господин Кинси, доколкото разбрах, вселената съществува за вас само докато съществувате вие. Изглежда че солипсизмът е обща особеност в съзнанието на всички престъпници. Но повярвайте ми, за мен това не значи нищо.

Чалмис се изправи. В храстите запяха комари. Кинси се пречупи.

– Казвам се Карлос Диас. – бързо заговори той, притискайки се към екрана. – Бях частен детектив в Рио. Миналата година загубих лиценза си. А после онази голяма клечка от фармацевтичната компания „Порто-бело“ – доктор Бианка, завеждащ отдела за развитие – ми предложи хиляда долара, за да отида при мис Рюи и да ѝ поръчам сън. Но така, че поръчката да не може да се проследи. И ми даде непроследимите пари. А! Ох! Махнете го от мен!

Кинси се завъртя, отчаяно размахвайки ръце и опитвайки се да се избави от малкия кошмар, забил хобот в гърба му.

– Долепете гърба си към екрана. – посъветва го Чалмис.

Кинси/Диас последва съветът му и продължи изповедта си в по-бързо темпо.

– Видях възможността да ударя джакпота. – бързо говореше той, задъхвайки се. – Да вложа парите в поименен чек... да направя късо в синтезатора на мис Рюи... и да я подтикна да го включи още преди да е отишла с чека в банката. Никой нямаше да заподозре връзка между чека и нещастният случай. После щях да изчакам три месеца и да осребря обратно парите. Имам стар приятел в летището... той мислеше, че разследвам някакво дело. Добрах се до багажа на мис Рюи, извадих синтезатора, добавих му каквото трябваше и ѝ го подхвърлих в квартирата, когато я посетих. Това беше лесно.

– Значи не са ви наемали, за да я убиете. – отбеляза внимателно слушащият го Чалмис. – Просто на двама велики мислители са дошли еднакви идеи.

Диас млъкна, явно осъзнавайки, че току-що е загубил възможността да се оправдае.

– Доставихте ли съня на поръчителя? За какво му трябва? Какво още знаете за него?

– Той не ми каза за какво. А касетата е у него. Предадох му я в понеделник.

Диас отчаяно се мъчеше да си припомни нови факти, за да омилостиви мъчителя си. Около него все по-яростно жужаха комарите.

– Никога преди не съм чувал за него. Той е богат човек, живее в една от старинните ферми на кафените плантатори. Дом с изглед към морето. Предположих, че иска да защити репутацията си и не си пъхах носа в работите му. И той не трябваше да предлага на изпълнителя такава голяма сума. – намери Диас оправдание и за себе си. – Пуснете ме най-сетне, в името на всичко свято!

Чалмис, чието лице оставаше в сянка, се вгледа в Диас, осветен от слабото сияние на защитното поле и реши, че най-сетне е казал истината.

Първо, за измислена история тази не беше достатъчно драматична. А второ, заради отровата на комарите жертвата му вече имаше лека треска и на бедничкият изобщо не му беше до изтънчени фантазии.

– Оставете излъчвателя до екрана и застанете до онова дърво. – нареди Чалмис.

Той пренастрои нещо на пулта, протегна ръка през появилото се в екрана светещо прозорче и взе оръжието. После разшири кръга и покани Диас вътре. Накуцвайки и препъвайки се, той се повлачи през гората към къщата. Чалмис вървеше след него.

В кабинета ги чакаше разтревожената Аная в коапнията на шериф Йодер и неговият помощник Шримла.

– Боже мой! – произнесе тя, виждайки напрегнатото и вече подпухващо лице на Диас, после сви устни и се въздържа от коментари. Чалмис беше привично вежлив и благожелателен. Преизпълненият с подозрения Диас упорито запазваше мълчание.

– Добър вечер, Бил. – поздрави Чалмис съседа си. – Това е малкият проблем, за който ти говорех. Мисля, че може да оставим настрана сложността на международните закони, – той кимна на Аная, – и да арестуваме този човек за нарушаване границите на частна собственост. Това е напълно в юрисдикцията на местните власти. А, да, можете също да проверите този пистолет. – Той връчи излъчвателя на шерифа. – Както ми се струва, е незаконно притежаван.

Шериф Йодер пристъпи към формалностите на ареста. Диас трепна и се опита да се защитава.

– Този човек сам ме покани. – започна той. – Той ме заплашваше... опита се да ме убие... и всичко е записано на диска...

– Е, е, господин Диас. – охлади го Чалмис. – Не започвайте нещо, което не можете да завършите. Спомнете си какво още има на този диск. А аз не съм ви докосвал и с пръст. Вие бяхте въоръжен със смъртоносно оръжие, а аз бях невъоръжен. Освен това вие прекарахте повече от час в моята собственост, преди да обявите за присъствието си. Знайте, че притежавам няколкостотин акра земя и около оградения със силов екран дом.

– Капитан Дюбауер е много уважаван в нашия окръг. – вметна шерифа с невинния тон на екскурзовод, който показва на туриста местна забележителност. – Това ви го казвам в случай че се съмнявате на чии

думи ще повярват тук – на неговите или на вашите.

– Отчитайки алтернативата, за вас е по-изгодно да се изправите пред съда за дребно нарушение на закона. – добави Чалмис.

Диас внезапно осъзна, че няма да го обвинят в опит за убийство – във всеки случай, поне засега. Устата му рязко се затвори.

– В окръжния затвор също има добър запас от противоотрова срещу комари. – замислено каза Чалмис, когато извеждаха Диас. – Бил, мисля че този ваш подопечен няма да ви създава проблеми.

* * *

– Чалмис! – възхитено каза Аная, когато останаха насаме. – Ти си гений! Как успя? Узна ли нещо за съня ми?

Чалмис уморено въздъхна и седна.

– Ама че мръсна история... Ще трябва да взема душ преди вечеря. – Той се обърна към екрана на видеофона и започна да набира инструкции. – Не желая да обсъждам онова, което се случи в гората. А за твоя сън – да, мисля че знам къде е сега. Както се разбра в края на краищата, Шефа не е замислял твоето убийство. Това е била идея на Кинси – тоест, на Диас. Той провали ролята си на посредник по всички пунктове и се изхитри да подведе както поръчителя, така и изпълнителя, опитвайки се да открадне предназначенията за теб пари.

На екрана на Чалмис се появи емблемата на справочната система към библиотеката в Рио де Жанейро.

– Да видим какво можем да разберем сами, без да се обобщаваме към полицията.

– Кой е доктор Бианка? – попита Аная, поглеждайки към екрана.

– Мисля, че това е Шефа. Да видим дали ще съвпаднат и другите белези. Хм-м, степен по химия и психология. Интересна комбинация.

– Той е женен. – отбеляза Аная.

– Да, нека узнаем нещо за нея. Ще потърсим в социалния регистър.

– Виж. – показа Аная. – Тя вече е била омъжена. Едно дете. Но нищо не се споменава за психични проблеми.

– Такава информация се съхранява в медицинските архиви, а там не можем да влезем. Тоест, по законен начин. Така, ами парите? – Той бързо затрака по клавишите. – Аха! Право в десетката!

Както се изясни, жената на доктор Бианка притежаваше шейсет процента от акциите на прочутата компания, в която работеше съпругът ѝ. Скоро се разбра и причината: тя беше внучка на покойният основател на фирмата.

– Оженил се е за дъщерята на началника. Ето ти и мотив за убийство. – изкоментира Аная. – Тя има огромно състояние.

– И затова той трябва да действа с голямо внимание, за да не предизвика смъртта ѝ никакви подозрения. Но защо да я убива? Според мен той и така е получил всичко.

Чалмис се втренчи в екрана като в кристално кълбо, но той не го зарадва с нищо повече.

– Нали рабираш, – каза той след кратко мълчание, – че искахме да го обвиним в убийство, предполагайки че той е поръчал покушението над теб. Сега знаем, че той не е правил това. И нашите подозрения могат да се окажат напълно необосновани.

Аная обмисли проблема от новата гледна точка.

– Изводите ми съвпадат с твоите, – призна тя, – но...

– Онова прочуто „но“. – измърмори Чалмис.

– Но ще съм много по-спокойна, ако си върна поръчания сын. – довърши тя. – И не желая да чувам шегички за женската интуиция.

– Скъпа моя, аз приравнявам твоята интуиция към природните сили, като прилива например. Аз не съм цар Канут. И като пренебрегнем многото ти недостатъци...

– Много благодаря.

– ...ти си познаваш добре работата. Поне доколкото мога да преценя.

– Предполагаш, че можем да го откраднем?

Чалмис се обиди като чу това предложение.

– Вземете се в ръце, Уотсън. Няма нужда от това. Независимо дали предположенията ни са вярни или не, не виждам проблем с това да поискаш да ти върнат работата. Но не виждам и основания за каквито и да е обвинения против доктор Бианка. Даже и ако най-лошите ти предположения са вярни, той всъщност не е извършил нищо незаконно.

– Дори и ако използва съня ми срещу жена си?

– Това ще е дяволски трудно да се докаже в съда... И, доколкото те познавам, ти си по-заинтересована от предотвратяване на престъплението, отколкото от възмездието.

– Разбира се.

– Добре. Предполагам, че ще успееш да... хм... ваксинираш добрия доктор срещу изкушението, даже без да повдигаш деликатната тема за доказателствата. Ти по своему усещаш доста тънко чувствата на хората, в онези редки случаи, когато успееш да им обърнеш някакво внимание. И когато отидеш там...

– Когато отида къде? Значи според теб мога прости да отида при него и да му кажа: „Здрасти, не искам да убиваш жена си. Дай си ми касетата със съня“. Чалмис, та той сигурно има в мазето басейн с акули и алигатори точно за такива като мен.

– Тези животинки ще ги заболи корема от теб. – ухили се Чалмис. – Но ето какво предполагам. Ако вземем предвид образованието и длъжността на нашия клиент, това, както ми се струва, е първият му опит за насилствено престъпление. И ако успееш да го убедиш че е разобличен, и при това без да го хвърляш в паника, то мога да се обзаложа че ще го изплашиш по-силно, отколкото той може да изплаши теб. Но отчитайки, че изплашените мъже са готови на идиотски постъпки, ще организираме някакъв предлог за да те придружава полицейски ескорт по време на срещата. Във всеки случай това ще усилва ефекта. Само се постарай да не си изработиш иск за клевета.

Аная изобщо не беше във възторг от предложената схема, но си спомни за своя зловещ сън и каза:

– Добре. Надявам се, че си прав. Да започваме. Колкото по-бързо свърши всички, толкова по-добре.

* * *

На следващата сутрин Аная излетя за Рио с първата совалка. Лейтенант Мендес, с който тя се договори предварително, я посрещна на аерогарата. Той много се зарадва на съобщението, че Диас стои заключен в Охайо.

На ред беше доктор Бианка. Аная си представяше, че незабавно ще го арестуват, а касетата със съня ще конфискуват като доказателство. Мендес се интересува от теорията за предполагаемото използване на този фили-сън, макар че самият той нямаше имплантант и оценяваше вероятността от подобно използване на този фили-сън по-скоро с помощта на въображението си, отколкото на интуицията. Като професионалист той имаше по-големи основания за скептицизъм.

– Когато престъплението още не е извършено, доказването на престъпно намерение е много трудно. – каза той. – Според мен, богатият убиец изобщо не е по-добър от бедния, но богатия може да си позволи по-опитни юристи. И ако не той не ни ощастливи със спонтанно признание, добрият адвокат ще направи обвиненията ви на пух и прах, и дори ще подаде насрещен иск за оскърбление и клевета. Новите технологии пораждаат нови престъпления, това е известно. На всички е ясно, че е незаконно да убиеш човек, като го наръгаш с нож. Но доколкото ми е

известно, няма закон който да забранява да го убиеш, като му втълпиш идея.

– Тогава как да принудя доктора да ми върне касетата, ако не пожеласе? Предполагам, че сега той е негова собственост, след като съм взела пари за работата.

– Да, това е така. – Мендес се замисли. – Във всички случаи ще трябва да му задам няколко въпроса за Диас, и макар че Диас отклони от него подозренията в убийство, остава любопитния проблем с „непроследимите“ пари. Така че общо взето с желание ще ви помогна да накарате доктора да се чувства... ами... неуютно. Но нямам право да излизам от тези рамки.

– Надявам се, че това ще се окаже достатъчно. Останалото изглежда ще зависи от моите способности.

* * *

Да се добере до доктор Бианка и да се уговори за среща се оказва трудна задача. Наложил се Аная да пробива през няколко слоя секретари и асистенти, но когато доктора чу името ѝ, охотно се съгласил да се срещнат в домашния му кабинет. За целите на визитата тя не намекнала нищо – нека се мъчи в догадки.

Домът на доктора се намирал в най-хубавия и най-богатия квартал на града. Старинните къщи с чудесни градини, издигащи се от двете страни на улицата, бяха преживявали период на упадък, но последното поколение живущи в тях бяха вложили немалко средства в реставрацията им, когато настъпи поредната мода на старото.

Аная реши, че Чалмис би се чувствал тук като у дома си.

Вратата пред Аная и лейтенант Мендес беше отворена от съвсем истински прислужник. Той ги повел нагоре по широкото стълбище; срещу тях слизаше жена, под четиридесет години, слаба и напрегната.

Аная считаше, че може да се облича с вкус, но дрехите на жената се отличавали с такава елегантност, че у гостенката възникнала усещането, че си е подбирала облеклото в мазето и на тъмно.

Високомено-презрителните очи на стопанката се задържаха на Аная и нейния граждански спътник – жената не можела веднага да определи, на кой рафт в нейния собствен свят може да ги постави. Когато обърнала глава, увенчана с пищни и блестящи черни коси, Аная забелязала, че зад украсеното със скъпоценности ляво ухо проблясна сребристото кръгче на куплунга. Тя преднамерено улови с очи плъзналият се по нея поглед на стопанката и ѝ отговори с вежливо кимване и усмивка, а после се

спря, надявайки се да улови момента за по-нататъшно наблюдение.

– Какво има, Хуан? – жената се обърна към прислужника така, като че ли Аная и полицаия ги нямаше тук.

– Докторът има среща с тях, мадам. – поясни слугата с извинителен глас.

– Това какво е, поредната част от неговата схема за развитие ли? – Тя се обърна към Аная, разширявайки ноздри от лошо съдържана ярост. – Можете да предадете на така наречения ми мъж, че няма да го подкрепя в борбата на директорите. Това „Даку“ преля чашата. По времето на баща ми нямаше да свързваме името си с такива продукти. И сега няма го свържем.

– Изглежда има някакво недоразумение... мис Бианка? Посещението ми няма нищо общо с вашата фирма. – отговори Аная, удължавайки момента.

– О. – равнодушно подхвърли тя, загубвайки всякакъв интерес. – Мило. Хуан, напомни на доктора, че след час трябва да сме на обяд у Хендерсонови.

Тя продължи надолу по стълбите, оставяйки след себе си шлейф от скъпи парфюми.

Аная замислено сви устни, гледайки изправения ѝ гръб, след което се обърна и се отправи след прислужника към кабинета на доктора.

Когато гостенката влезе, Бианка стана и с церемониална любезност ѝ стисна ръката. Той се оказа мъж на около четиридесет години с едва докоснати от сивотата коси, с равен тен и стегнато тяло. Външно не прояви никаква нервност, но погледът му бързо се плъзна по спътника на Аная, за когото тя предвидливо не уведоми, докато се уговаряше за срещата.

– Здравейте, мис Рюи. – На Аная ѝ се стори, че той изучава лицето ѝ със същия интерес, с който тя изучаваше неговото. – На какво се дължи тази приятна среща?

– На стълбите срещнах жена ви. – започна Аная замаскираната си атака. – Много елегантна жена. И, както чух, много делова.

– Или поне тя си мисли така. – едва забележимо се усмихна Бианка. – Всъщност повечето ѝ таланти се проявяват в светския живот. Трудно ѝ е да оцени нивото на конкуренция на съвременния пазар. Компания със стотици работници... Но вие сте човек на изкуството, така че да не ви занимавам с бизнес-въпроси. Ъ-ъ... – Той кимна към лейтенанта.

– Позволете ми да ви представя лейтенант Мендоса от градското бюро за разследване на убийства. Той е с мен. – Тя направи пауза, за да

може стопанина да осмисли подтекста на казаното. – Имам малък проблем с вашия служител Карлос Диас.

– А-а... Не бих го нарекъл мой служител. – бързо я поправи Бианка. – Просто човекът имаше проблеми с работата и ми се прииска да му помогна отново да си стъпи на краката. Не вярвам в директната благотворителност, но малка поръчка, предложена в подходящия момент, често донася далеч по-голяма полза.

– Само че господин Диас явно е възприел вашето доверие по друг начин. – сухо отбеляза Аная. – И се опита да извлече изгода от моята скромна поръчка, като посегна на живота ми.

– Боже господи! – Доколкото Аная можеше да прецени, изненадата на доктора беше искрена. – Нямах представа за това! – Той внезапно се изправи. – Ъ-ъ... за каква поръчка става въпрос?

Аная улови погледа му и с фалшива усмивчица поясни:

– Фили-сън за вашата жена. Изглежда, за рожденият ѝ ден, нали?

Бианка с тревога погледна към лейтенанта. Той чакаше флегматично, а лицето му оставаше неизразително като пудинг. Аная почувства, че Бианка ще започне да отрича всичко и направи изпреварващ ход. Подтискайки въздишката на съжаление, тя извади от чантичката си чекът на Диас и го остави на полираната маса от истинско дърво.

– Връщам ви парите, които ми заплатихте. По този чек можете да ги получите в който и да е клон на банката. И ви моля да ми върнете касетата с поръчания сън. В процеса на работата в него се е промъкнала грешка.

Жената затаи дъх. Ако Бианка в присъствието на лейтенанта заяви, че не знае нищо за поръчан сън, това ще погуби всичките ѝ шансове за успех. Но изведеният от равновесие доктор – та той не знаеше за откровенията на Диас – направи погрешен ход.

– Аз лично проверих този сън. – заяви той. – Вероятно сте твърде вискателна към творчеството си. Уверявам ви, че поръчката е изпълнена безупречно.

И той побутна чека към нея. „Хвана се“ – помисли си Аная, но дори не се помръдна.

– Точно обратното, допуснала съм принципна грешка. – Гостенката изразително погледна към Мендоса. Той, настанил се удобно на стола, се преструваше че с голям интерес разглежда нещо в градината през прозореца.

Бианка се разтревожи не на шега и за първи път косвено призна реалното положение на нещата.

– Но защо това ви тревожи толкова, ако клиентът е удовлетворен? Аз съм напълно доволен от вашата работа, при това толкова, че мога дори да удвоя хонорара ви.

Аная се усмихна и поклати глава, отклонявайки подкупа. Сега тя не се съмняваше, че атаката беше успешна:

– Ако бях машина и произвеждах някакъв продукт като машина, би ми било все едно. Но аз печеля пари, като създавам образи, думи, идеи – онова, което съществува само във въображението. Моята продукция трябва да се „приема вътрешно“, като лекарство. Ето защо съм толкова загрижена продуктът ми да не съдържа отровни съставки – вие навярно ще оцените такава аналогия.

Аная го мушкаше с тази словесна шпага с огромно удоволствие.

– А на мен са ми казвали съвсем други неща за фили-сънищата. – ехидно парира Бианка.

Аная с чувство на вина си спомни за някои от предишните си работи, но реши, че отчитайки нивото на залозите в тази игра, капка лицемерие ще бъде оправдана.

– Различните композитори имат различни стандарти. – поясни тя, гледайки в тавана. – И те зависят от таланта.

– Но знаете ли, художник, който придобие репутацията на човек, неспособен да изпълни поръчка, може да се лиши от средства за съществуване, когато всички разберат за това. – Бианка се намръщи, отчаяно опитвайки се да измисли заплаха, която без опасения да може да произнесе в присъствието на полицая. – А аз едва ли ще мога да ви препоръчам на приятелите си. Дори мога да подам иск за нарушаване на договора.

Лейтенантът се изправи на стола и погледна към доктора с едва забележима усмивка. Бианка му метна ядосан поглед.

– Да, процесът може да се окаже интересен. – произнесе Аная. – Сънят, разбира се, ще бъде доказателство в съда. Съдията ще иска да го прегледа. Може би и експертите. И ще го изследват много внимателно. А гласността... лично аз обичам гласността. Когато името ти се появява пред публика, си го спомнят когато го чуят отново – да кажем, в друг контекст.

Бианка й отвърна с киселия поглед на човек, който е залял с мастило току-що завършения ръкопис. Аная веднага си спомни за опасенията си относно акулите и алигаторите, и двойно се зарадва на присъствието на лейтенант Мендоса, който търпеливо чакаше момента, когато ще може да пристъпи към своите непосредствени задължения.

Бавно и неохотно безупречният убиец се разделяше с надеждата да завърши щателно замисленият план за предварително постигане на спокойствие, свобода и власт.

– Както желаете. – предаде се той. – Ще ви го върна.

И той се зае с дактилната ключалка на сейфа, скрит зад картина на стената на кабинета. Аная адресира към Мендоса кратка тържествуваща усмивка; той ѝ отговори с усмивка, която изтри от лицето си незабавно щом Бианка извади мастер-касета и я постави на масата до чека.

Аная извади от чантичката стария си плейър.

– Аз, рабира се, бих желала да се запозная с продукта. – цитира тя и бързо провери записа. Това наистина беше оригиналът. Тя го прибра в чантичката си и се изправи.

– Доктор Бианка, благодаря ви, че ми отделихте толкова много от времето си. – Тя бързо помисли как да забие последния гвоздей в ковчег на неговите надежди. – Предайте моите най-искрени поздравии на вашата жена. Тя ми направи огромно впечатление. Сега, когато вече се запознах с нея, ако мога така да се изразя, и от вътре, и от вън, ще започна по-внимателно да търся името ѝ в светските новини. Това ще придаде на цялата история по-личен интерес.

Аная реши, че ако се задържи още малко, може да се престарее – тя и така балансираше на границата на допустимото.

– А сега позволете да ви остава, господа. Няма повече да ви отвличам от реалните неща. Очаква ме светът на моите... неописуеми фантазии.

Когато тя излизаше, доктор Бианка не стана от стола си, за да изпрати дамата.

* * *

Аная облекчено въздъхна, излизайки на меката дневна светлина на зимното слънце. Струваше ѝ се, че е била в пещера, където времето е спряло за цели столетия, или е избягала от двореца на злобния цар на елфите. Здравно стискайки чантичката с касетата, тя се отправи в търсене на най-близкия обществен транспорт, който да я отведе в къщи, в не толкова разкошния район на града.

Изооставената за цяла седмица квартира ѝ се стори студена, освен това се беше появила неприятна миризма. Разхвърлените вещи напомняха за бързото заминаване. Тя видя кафеена чашка, в която над слоя черна слуз на дъното вече беше израсла плесен; купчина мръсни дрехи. Обикновено Аная не се радваше много на домашните си задължения, но

мерзостта на тази запуснатост я потресе и тя посвети следващият час на енергично чистене и подреждане. Дори най-умните и автоматични домашни прибори няма да работят, ако не ги включиш, програмираш и обслужваш. Финален завършек на подреждането беше церемониалното изваждане на касетата от чантичката и неговата електронна кремация в утилизатора. Аная така и не можа да реши къде го е изпратила – в ада или в рая на сънищата, но знаеше, че призракът на това видение ще остане още дълго с нея.

Трудът и добродетелността ѝ бяха възнаградени. Скоро, след оскъдната вечеря, ѝ доставиха новия синтезатор – Чалмис предвидливо беше преадресирал доставката. Аная го сграбчи с нескрита алчност.

Съноплетачката благоговейно постави кутията на бюрото си и се разсея за кратко, гледайки през прозореца, където преливаха светлините на града, приличащи на скъпоценности във витрината на бижутерен магазин. После седна и се замисли – с кое да започне най-напред. Тя все пак изпита кратка остатъчна тревога, когато свързваше проводниците към слепоочията си, но веднага забрави за това, когато пред вътрешния ѝ поглед възникна нов ярък свят.

Момиче гледаше през стъклото на купола към безкрайните пещи пясъци на колония Бета – ту в цвят охра, ту ръждиви, но никога не замиращи, никога не замлъкващи. Тя ги гледаше с мъка и желание, притискайки пръсти към прохладната гладкост на предпазващият я затвор, почти не забелязвайки запълващото го тихо бучене на машините, позволяващи да се ходи в обикновени дрехи и да се диша без маска. Въздухът в ноздрите ѝ беше сух и прохладен – той беше издишван от машина, а не от нещо живо и зелено. Момичето се обърна към стоящия до нея брат...

Аная се беше върнала в къщи.

КРАЙ

© 1996 Лоис Макмастер Бюджолд
© З. Петков, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Dreamweaver's Dilemma, 1996

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1302>]